

Jest zapaloną biegaczką i – jak sama mówi – ekoświadem. Od lat zachęca nas w mediach, abyśmy żyli „aktywnie bardzo”. – **Sport daje frajdę, siłę i wolność** – mówi dziennikarka.

Wysłuchała Ewa Anna Barylkiewicz

Recepta na zdrowie Beaty Sadowskiej

Co robię, że mam tyle energii? Zdrowo się odżywiam, po prostu. Bo choć może się to wydawać wyświechtanym sloganem, naprawdę wierzę w to, że jesteśmy tym, co jemy. I w to, że choćbyśmy nie wiem jak drogie kremy wklepywały i do jak luksusowych ośrodków spa wyjeżdżały, to jeśli będziemy wrzucać w siebie śmieciowe jedzenie, odbije się to nie tylko na naszej skórze, ale przede wszystkim na zdrowiu. Nasz organizm to bardzo mądra maszyna, która potrafi przeczekać miesiąc, rok, a czasami 10-20 lat, ale w którymś momencie zbuntuje się i wszystko sobie odbierze. Jeśli więc nie dostarczamy jej tego, czego potrzebuje, a na co dzień mocno ją eksploatujemy, brutalnie upomni się o swoje. Mnie też wydawało się, że jestem niezniszczalna. W pierwszej i drugiej ciąży biegałam, bo świetnie się czułam, miałam energię i – co najważniejsze – zgodę lekarzy. Po

urodzeniu dzieci błyskawicznie wracałam do treningów, bo... mogłam. Startowałam w triathlonach i maratonach. Wydawało mi się, że mam siłę: w końcu znam swój organizm i potrafię się z nim dogadać. Może i potrafię, ale sygnały ostrzegawcze przegapiłam albo zignorowałam. Skończyłam karmić drugiego synka i organizm upomniął się o swoje. Ja, która od czasu przedszkola nie chorowałam, a antybiotyk wzięłam raz (tylko dlatego, że musiałam wyleczyć anginę, by móc wystartować w zbliżającym się maratonie), nagle miałam pięć zapaleń ucha z rzędu i pięć antybiotyków. Organizm wybrał sobie najłabsze ogniwo. Zbierał się, skradał, w końcu mnie dopadł: „Nie słuchasz mnie, masz za swoje!”. Nagle, mimo że biegam od lat, w ogóle nie miałam na to ochoty: „Daruj sobie. Idź na spacer”, ciało odmawiało współpracy. Wyżyłowałam organizm i dostałam od niego lekcję. Przyjęłam ją

z pokorą: zafundowałam sobie rok bez intensywnych treningów i startów. Wrzuciłam bieg o wdzięcznej nazwie „luz”, i dobrze mi to zrobiło. Regeneracja zajęła mi blisko rok, dopiero teraz odzyskuję siłę.

ODŻYWIENIE JEST TU BARDZO WAŻNE. MUSIMY SKĄDŚ CZERPAĆ POWER. Ale musimy też nauczyć się odpoczywać, dać sobie szansę na regenerację. Ja już wyłączyłam autopilota: już nie pędzę jak szalona i nie łapię kilku srok za ogon. To sztuczne nakręcenie. Często słyszę, że ktoś wyjechał na wakacje, zwolnił i... od razu się rozchorował. Nic dziwnego: organizm dostał sygnał, że może odpocząć. Wreszcie może odpocząć. A przecież moglibyśmy higieniczniej żyć na co dzień, nie od święta. Więcej spać, zdrowiej się odżywiać. Dbam o to, co jem. Gotuję, więc naprawdę wiem, co jem i podaję bliskim. Kupuję organiczne produkty. Mój Paweł śmieje się, że wyjście do sklepu jest dla niego katorgą: nie może kupić zwykłego mleka, tylko owsiane bez cukru lub – nie daj Boże – orzechowe. Do tego komosę ryżową i jarmuż, a on nie wie, co to jest. Żartuję, teraz już wie! Wraca dumny i melduje: „Wszystko eko, nawet gumisie dla synków”. Cieszę się, że jest ze mną po jasnej stronie mocy.

CZYTAŁAM OSTATNIO FANTASTYCZNĄ KSIĄŻKĘ „PIERSI. PORADNIK DLA KAŻDEJ KOBIETY”. Naprawdę dla każdej, bo co roku na świecie wykrywa się 1,7 mln nowych przypadków raka piersi. Książka nie straszy, wręcz przeciwnie: uczy, jak sobie pomóc. Na pewno odstawić na bok wymówki, że nic nie mogę zrobić, bo rak to geny. Tak, ale tylko w przypadku 5-10% zachorowań! Reszta to nasz styl życia. Nie zrzucamy więc winy na czynniki zewnętrzne i historie zachorowań w rodzinie. Okazuje się bowiem, że jeśli przed pojawieniem się menopauzy kobieta jest aktywna, nie pali papierosów, nie pije alkoholu, ogranicza

mięso i nabiał, zastępując je dietą roślinną – ryzyko zachorowań na raka piersi spada aż o połowę! Dlatego moja recepta na zdrowie to dobre nawyki żywieniowe, świadomość i słuchanie swojego ciała oraz regularna aktywność fizyczna. Ja uwielbiam triathlon, czyli połączenie trzech dyscyplin: biegania, pływania i jazdy na rowerze. Stawiam na trening outdoorowy, bo kocham naturę. Zimą w Warszawie chodzę na basen, ale biegać mogę i przy minus piętnastu stopniach.

CO JESZCZE BUDUJE NASZĄ SIŁĘ I POPRAWIA SAMOPOCZUCIE? DOBRE RELACJE Z INNYMI. Tak jak pacjent szybciej wraca do zdrowia, jeśli znajduje się pod opieką empatycznego lekarza, tak i nam żyje się lepiej, gdy jesteśmy otoczeni rodziną i bliskimi, na których możemy polegać. „Po pierwsze przyjaciele, poza tym chcieć niezbyt wiele”, mawiał profesor Kołakowski – tego się trzymam. I pamiętam, żeby dla przyjaciół znaleźć czas. O uśmiechu też pamiętam: jest zaraźliwy, dobrze nam robi, daje siłę.

GDYBYM JESZCZE WIĘCEJ SPAŁA I PIĘŁA WIĘCEJ WODY! No ale każdy maraton zaczyna się od pierwszego kroku, więc uczę się wcześniej łądować w łóżku i pamiętać o wodzie. Już nie gnam jak chart, ale jak przyspieszam, zapala mi się czerwona lampka: „zwolnij”. Po to, żeby żyć bardziej świadomie, nie przegapiać, doceniać tu i teraz. W notesie już nie mam dziesięciu ważnych spraw do załatwienia każdego dnia. Raczej jedną, dwie. Lepiej się tak żyje.

Dziennikarka i prezenterka telewizyjna. Prowadziła takie programy jak np: „Na każdy temat”, „On i ona - wojna płci”, „Pytanie na śniadanie”. Znamy ją też z audycji Radia Zet „Aktywnie bardzo”. Autorka czterech książek, m.in. „I jak tu nie biegać!”, „Mamo nie lubi podróży”. Ma 44 lata.